

Sygn. akt III SO 8/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa E. Spółki z o.o. w G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi [...]
z udziałem interwenienta ubocznego P.. Spółki z o.o. w W.
o udostępnienie informacji publicznej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 grudnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 16 maja 2013 r.,

- 1. oddala skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz Prokuraturii Generalnej
Skarbu Państwa oraz na rzecz interwenienta ubocznego kwoty po
120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów pomocy prawnej
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powódka E. Spółka z o.o., na podstawie art. 22 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej, wniosła o nakazanie pozwanemu Skarbowi Państwa - Ministrowi [...] udostępnienia informacji publicznej poprzez umożliwienie dostępu i wykonania odpisu pracy konkursowej złożonej przez konsorcjum spółek P. Sp. z o.o. i P. Ltd. z siedzibą w Indiach w ramach konkursu ogłoszonego przez Ministerstwo Finansów w dniu 5 maja 2009 r. Przedmiotem konkursu było opracowanie Koncepcji transformacji działania administracji podatkowej w ramach Programu e-Podatki obejmującego projekty e-Deklaracje 2, e-Podatki i e-Rejestracja, zamieszczone na liście indykatywnej PO Innowacyjna Gospodarka 2007-2013.

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 10 października 2012 roku oddalił powództwo.

Rozstrzygnięcie to Sąd Rejonowy poprzedził następującymi ustaleniami faktycznymi. Powódka wystąpiła w dniu 28 lutego 2011 r. do Ministra [...] z wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej przez umożliwienie dostępu i wykonanie odpisu Pracy Konkursowej złożonej przez konsorcjum spółek P. Sp. z o.o. i P. Ltd w ramach Konkursu ogłoszonego przez Ministerstwo w dniu 5 maja 2009 r. na opracowanie Koncepcji transformacji działania administracji podatkowej w ramach Programu e-Podatki obejmującego projekty e-Deklaracje 2, e-Podatki i e-Rejestracja, zamieszczone na liście indykatywnej PO Innowacyjna Gospodarka 2007-2013. Decyzją z dnia 29 kwietnia 2011 r. odmówiono jednak powódce wglądu do pracy konkursowej, a decyzją z dnia 17 czerwca 2011 r. pozwany podtrzymał swoje stanowisko.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd ten wskazał, że opracowane przez wykonawcę na potrzeby zamówienia elementy oferty takie jak opis funkcjonalny systemu, opis techniczny, zastosowana metodologia, know-how wykonawcy, jak i wykaz sprzętu i licencji zastosowanych do budowy systemu w ramach oferowanego rozwiązania oraz sposób kalkulacji ceny oferty, uwzględniający szczegółowe elementy kosztowe, stanowią informację, która może podlegać ochronie prawnej na podstawie art. 11 ust. 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Zatem elementy znajdujące się w pracy

konkursowej stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa. Zważywszy na fakt, że interwenient w sposób prawidłowy podjął starania, mające na celu ochronę jego interesów i dokonał zastrzeżenia poufności tych informacji - tj. złożył wraz z pracą konkursową oświadczenie, że informacje te stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu wskazanego powyżej przepisu - pozwany został związany znajdującym się w ustawie o dostępie do informacji publicznej przepisem, który uniemożliwił udostępnienie pracy konkursowej. Sąd Rejonowy podzielił przy tym stanowisko interwenienta, który podniósł, że zarówno know-how, jak i tajemnica przedsiębiorstwa nie są przedmiotem praw autorskich, a samo przeniesienie praw autorskich nie powoduje przeniesienia także tajemnicy przedsiębiorstwa oraz know-how.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 16 maja 2013 r. oddalił apelację wniesioną przez powódkę od wyroku Sądu pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, wobec czego podzielił je w całości.

Sąd drugiej instancji przyjął za bezsporne, że pozwany Skarb Państwa - Minister [...] jest podmiotem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej, na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Zdaniem tego Sądu, prawidłowo także Sąd Rejonowy ustalił, że informacja, której ujawnienia domagała się powódka, posiada przymiot informacji publicznej, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Sąd Okręgowy stwierdził ponadto, iż postępowanie konkursowe prowadzone było na podstawie przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych. Zgodnie z art. 8 ust. 3 tej ustawy nie ujawnia się zaś informacji stanowiącej tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, jeśli wykonawca nie później niż w terminie składania wniosków i ofert o dopuszczenie do udziału w postępowaniu zastrzegł, że nie mogą one być udostępnione. Podobnie art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej stanowi, że prawo do informacji podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorstwa. Definicję tajemnicy przedsiębiorstwa zawiera natomiast przepis art. 11 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, zgodnie z którym przez tajemnicę

przedsiębiorstwa rozumie się nieujawnione do wiadomości publicznej informacje techniczne, technologiczne, organizacyjne przedsiębiorstwa lub inne informacje posiadające wartość gospodarczą, co do których przedsiębiorca podjął niezbędne działania w celu zachowania ich poufności. Przyjmuje się przy tym, że informacja organizacyjna obejmuje całokształt doświadczeń i wiadomości przydatnych do prowadzenia przedsiębiorstwa, niezwiązanych bezpośrednio z cyklem produkcyjnym.

Sąd drugiej instancji podzielił ocenę dokonaną przez Sąd pierwszej instancji, że informacje stanowiące element pracy konkursowej stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa, o której mowa w art. 11 ust. 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Informacje będące elementami pracy konkursowej, wytworzone na potrzeby konkretnego postępowania o zamówienie publiczne, zawierające opisy funkcjonalne systemu, know-how wykonawcy, metodologie wdrożenia, niewątpliwie stanowią informacje posiadające szczególną wartość gospodarczą. Sąd Okręgowy podkreślił też, że wykonawca nie miał woli ujawnienia informacji objętych pracą konkursową i podjął działania w celu zachowania ich poufności. W umowie pomiędzy Zamawiającym a Wykonawcą została w sposób jednoznaczna zastrzeżona klauzula poufności (art. 15 umowy) oraz wskazane zostały warunki, na jakich informacje mogą być udostępniane podmiotom trzecim. Zgodnie z zapisem art. 15 umowy każda ze stron zobowiązana była chronić informacje poufne drugiej strony przed nieupoważnionym ujawnieniem, a ich udostępnienie było możliwe tylko na mocy obowiązujących przepisów oraz za dodatkowym zobowiązaniem podmiotów, którym informacje udostępniono, do zachowania poufności.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek określonych w tym zapisie umożliwiających udostępnienie informacji powódce. Spełnione zostały zatem przesłanki ograniczenia dostępu do informacji publicznej żądanych przez powódkę, określone w art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, a w konsekwencji wydania decyzji o odmowie ich udostępnienia. Dodatkowo Sąd drugiej instancji zauważył, że niezależnie od wyżej powołanych zapisów, strony uregulowały także kwestię przeniesienia na zamawiającego majątkowych praw autorskich do rezultatów umowy i wskazały pola

eksploatacji, których przeniesienie dotyczy. Przeniesienie tych praw nie wyłączyło jednakże zapisów umowy dotyczących zachowania poufności.

Sąd Okręgowy stwierdził również, że zamawiający, realizując zapisy ustawy o dostępie do informacji publicznej, udostępnił stronie powodowej treść samej umowy, która została zawarta z wykonawcą (k.25), a także rezultat tej umowy tj. dokument Koncepcja Transformacji Polskiej Administracji Podatkowej - Raport Podsumowujący (k. 103). Zatem cel ustawy o dostępie do informacji publicznej został spełniony, albowiem zostały udostępnione dokumenty stanowiące informację publiczną. Żaden natomiast przepis prawa nie nakazuje stronie pozwanej udostępnienia podmiotom trzecim informacji objętych klauzulą poufności - w tym przypadku z uwagi na tajemnicę przedsiębiorcy.

Sąd Okręgowy wyraził w związku z tym pogląd, że nie zasługują na aprobatę zarzuty apelacji dotyczące naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 1 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Sąd pierwszej instancji nie oparł bowiem swojego rozstrzygnięcia na wskazanym przepisie. Bez znaczenia zatem dla istoty sprawy pozostaje okoliczność, czy elementy pracy konkursowej mogą być przedmiotem autorskich praw majątkowych, ponieważ kluczowe jest, że elementy tej pracy stanowią - jak wyjaśniono powyżej - tajemnicę przedsiębiorstwa wykonawcy i zostały wobec nich podjęte niezbędne działania w celu ich nieujawnienia. Przesłanki te są wystarczające dla oceny zasadności odmowy ich udostępnienia powodowej spółce. Także zarzut naruszenia art. 17 w zw. z art. 41 ust. 1 pkt 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych nie zasługuje, zdaniem Sądu drugiej instancji, na uwzględnienie. Okoliczność, któremu podmiotowi przysługuje prawo do dysponowania pracą konkursową, pozostaje bez wpływu na fakt, iż elementy tej pracy podlegają szczególnej ochronie na podstawie przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych, ograniczającej możliwość ich udostępnienia. Odnosząc się zaś do apelacyjnego zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń faktycznych z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy podkreślił, że zarzuty te sprowadzają się w istocie do zarzutu nieuwzględnienia przez Sąd Rejonowy faktu przejścia na pozwanego autorskich praw majątkowych do pracy konkursowej, który - jak wskazano powyżej - pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie przedmiotowej

sprawy. Dokonanie przez wykonawcę odpowiednich czynności mających na celu ochronę poufności przekazanych informacji stanowiło zasadniczą przesłankę odmowy ich ujawnienia powódce. Posiadanie przez jeden z podmiotów całości praw autorskich do danego utworu, nie wyłącza natomiast możliwości uznania, że utwór ten obejmował także tajemnicę przedsiębiorstwa podmiotu trzeciego.

Powódka E. Spółka z o.o. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 16 maja 2013 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie:

(-) art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, przez jego niewłaściwe zastosowanie, gdyż informacja, której ujawnienia żądała powódka, nie była objęta tajemnicą przedsiębiorstwa interwenienta ubocznego z uwagi na fakt, że całość autorskich praw majątkowych do pracy konkursowej umożliwiających korzystanie i rozporządzanie pracą konkursową bez ograniczeń przysługiwała pozwanemu, tj. organowi zobowiązanemu do udzielenia informacji publicznej;

(-) art. 17 w związku z art. 41 ust. 1 pkt. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych przez jego błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, iż przeniesienie całości autorskich praw majątkowych do pracy konkursowej nie powoduje przeniesienia na nabywcę praw do korzystania i rozporządzania (w szczególności prawa do swobodnego udostępniania osobom trzecim) elementami pracy konkursowej stanowiącymi uprzednio tajemnicę przedsiębiorstwa zbywcy (pierwotnego twórcy), podczas gdy skutek pochodnego nabycia całości autorskich praw majątkowych do pracy konkursowej pozwany był i jest uprawniony do dysponowania pracą konkursową w zakresie jej eksploatacji na takich samych zasadach, na jakich uprzednio uprawniony był twórca.

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania za wszystkie instancje, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania za wszystkie instancje.

Uzasadniając zgłoszony w podstawie kasacyjnej zarzut naruszenia art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej przez jego niewłaściwe

zastosowanie, skarżąca podniosła, że treść świadczenia interwenienta w ramach konkursu na opracowanie Koncepcji transformacji działania administracji podatkowej w ramach Programu e-Podatki obejmującego projekty e Deklaracje2, e-Podatki i e-Rejestracja, która sprowadzała się do udostępnienia pozwanemu szeregu istotnych informacji stanowiących wynik analiz i prac koncepcyjnych, wyklucza, z samej natury zobowiązania, możliwość uznania tychże samych informacji, którymi zainteresowany był i które w wyniku konkursu uzyskał podmiot publiczny, za tajemnicę przedsiębiorstwa interwenienta ubocznego.

Z drugiej strony, istotne znaczenie ma fakt, że całość autorskich praw majątkowych do pracy konkursowej umożliwiających korzystanie i rozporządzanie pracą konkursową bez ograniczeń przysługiwała pozwanemu, tj. organowi zobowiązanemu do udzielenia informacji publicznej. Fakt przeniesienia całości autorskich praw majątkowych na pozwanego wynika zarówno z oświadczenia interwenienta ubocznego złożonego w ramach Konkursu zgodnie z Regulaminem Konkursu, jak również z art. 8 pkt 8.2. i 8.3 umowy z dnia 23 października 2009 r. w przedmiocie wykonania szczegółowego opracowania Pracy Konkursowej, zgodnie z którym wykonawca przenosi na zamawiającego bezwarunkowo i na wyłączność, całość autorskich praw majątkowych na polach eksploatacji, które zostały określone bardzo szeroko i pozwalają Ministerstwu [...] na niczym nieograniczone korzystanie i rozporządzanie Pracą Konkursową, w tym na „udostępnianie z prawem do korzystania w całości lub części innym osobom ...”.

Dodatkowo skarżąca wskazała, że przywołany przez sąd odwoławczy dla określenia granic tajemnicy przedsiębiorstwa przepis art. 15 umowy z dnia 23 października 2009 r. nie może mieć zastosowania dla oceny, czy treść pracy konkursowej może podlegać ujawnieniu jako informacja publiczna. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, iż wskazana klauzula została zastrzeżona już po udostępnieniu treści pracy konkursowej pozwanemu i po przeniesieniu na niego autorskich praw majątkowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie ma uzasadnionych podstaw.

Zarzuty skargi zostały oparte wyłącznie na naruszeniu prawa materialnego. Należy więc wyjaśnić, że podstawę kasacyjną przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. wypełniają wyłącznie te błędy, przy których wadliwe rozumowanie sądu drugiej instancji dotyczy samej sfery prawnej. Mogą one polegać na błędnym zrozumieniu treści bądź znaczenia normy prawnej (naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię) lub na błędnym przyjęciu, czy zaprzeczeniu związku zachodzącego między faktem ustalonym w procesie a normą prawną (naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe jego zastosowanie). Dla oceny trafności zarzutu naruszenia prawa materialnego miarodajny jest jednak stan faktyczny sprawy, będący podstawą wydania zaskarżonego wyroku. Z powołaniem się na podstawę kasacyjną z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. nie można bowiem zwalczać prawidłowości ustaleń faktycznych (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 18/97, OSNC 1997 nr 8, poz. 112).

Zarzuty skargi kasacyjnej odnoszące się do naruszenia prawa materialnego, to jest art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej z dnia 6 września 2001 r., stanowiącego, że prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy, zostały oparte na założeniu, że „informacja, której ujawnienia żądała powódka (wbrew ocenie Sądów obu instancji) nie była objęta tajemnicą przedsiębiorstwa interwenienta ubocznego z uwagi na fakt, że całość autorskich praw majątkowych do pracy konkursowej umożliwiających korzystanie i rozporządzanie pracą konkursową bez ograniczeń przysługiwała pozwanemu”.

O ile Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym przedmiotową sprawę przychylił się do rozpowszechnionego w orzecznictwie i doktrynie poglądu o jak najszerszym rozumieniu informacji publicznej w znaczeniu ustawowym, stwierdzając, że należy za taką uznać informacje wytworzone przez władze publiczne oraz osoby pełniące funkcje publiczne oraz inne podmioty, które wykonują funkcje publiczne lub gospodarują mieniem publicznym (komunalnym bądź Skarbu Państwa), jak również informacje odnoszące się do wspomnianych władz, osób i innych podmiotów, niezależnie od tego, przez kogo zostały wytworzone (por. wyrok NSA z dnia 30 października 2002 r., II SA 181/02; wyrok NSA z dnia 20 października 2002 r., II SA 1956/02 oraz wyrok NSA z dnia 30

października 2002 r., II SA 2036-2037/02 za: M. Jaśkowska, *Dostęp do informacji publicznych w świetle orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego*, Toruń 2002, s. 28), o tyle jednak uznaje, że jego zdaniem art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej został w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy prawidłowo wyłożony i zastosowany przez Sąd drugiej instancji.

Za punkt wyjścia do określenia definicji tajemnicy przedsiębiorstwa, jak wyjaśnił już Sąd drugiej instancji, należy uznać art. 11 ust. 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, stanowiący, że przez tajemnicę przedsiębiorstwa rozumie się nieujawnione do wiadomości publicznej informacje techniczne, technologiczne, organizacyjne przedsiębiorstwa lub inne informacje posiadające wartość gospodarczą, co do których przedsiębiorca podjął niezbędne działania w celu zachowania ich poufności. Jak zauważył A. Michalak w Komentarzu do art. 11 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji pod red. M. Zdyb, Lex 2011, na gruncie obecnie obowiązującego art. 11 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, ochronie podlega każda informacja bez względu na jej charakter, a więc informacja handlowa, techniczna, technologiczna lub organizacyjna. Taką tezę potwierdza również uzasadnienie noweli ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji z dnia 5 lipca 2002 r., w którym czytamy, że: „W przepisach tych rozszerzono zakres ochrony interesów przedsiębiorcy, związanych z jego działalnością zawodową. Mianowicie ochroną tą objęto wszelkie informacje, mające dla przedsiębiorcy wartość gospodarczą, które przedsiębiorca uznał za poufne i zastosował wobec nich odpowiednie środki w celu utrzymania tych informacji w tajemnicy”. Obecnie ochronie podlega więc w szczególności informacja technologiczna (np. sposoby produkcji, system sprawdzania jakości), informacja techniczna (np. projekty nieopatentowanych rozwiązań technicznych, modele rozwiązań technicznych), informacja handlowa (np. lista dostawców, klientów, plany wydania książki przez wydawnictwo), informacja organizacyjna (np. prognozy sprzedaży, system dystrybucji, procedury wewnętrzne, zasady organizacji i zarządzania, wynagrodzenia wypłacane pracownikom).

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 10 stycznia 2014 r., I OSK 2112/13 (LEX nr 1456979) wyjaśnił z kolei, że aby dana informacja podlegała ochronie na podstawie przepisu art. 11 ust. 4 ustawy o zwalczaniu

nieuczciwej konkurencji, musi zostać spełniona zarówno przesłanka formalna, jak też materialna. Przesłanka formalna jest spełniona wówczas, gdy zostanie wykazane, iż przedsiębiorca podjął działania w celu zachowania poufności tych informacji. Nie wystarczy samo przekonanie podmiotu dysponującego informacją o działalności przedsiębiorcy, że posiadane przez niego dane mają charakter poufny. Poufność danych musi być wyraźnie lub w sposób dorozumiany zmanifestowana przez samego przedsiębiorcę. To na nim spoczywa bowiem, w razie sporu, ciężar wykazania, że określone dane stanowiły tajemnicę przedsiębiorcy. Ponadto, jak wspomniano wyżej, musi zostać spełniona przesłanka materialna, tzn. aby określone informacje mogły zostać objęte tajemnicą przedsiębiorcy muszą, ze swojej istoty, dotyczyć kwestii, których ujawnianie obiektywnie mogłoby negatywnie wpłynąć na sytuację przedsiębiorcy (informacje takie muszą mieć choćby minimalną wartość) z wyłączeniem informacji, których upublicznienie wynika np. z przepisów prawa.

Również Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 6 czerwca 2003 r., IV CKN 211/01 (LEX nr 585877) i z dnia 7 marca 2003 r., I CKN 89/01 (LEX nr 583717) podzielił pogląd, że informacja staje się „tajemnicą”, kiedy przedsiębiorca przejawia wolę zachowania jej jako niepoznawalnej dla osób trzecich. Nie traci ona natomiast swojego charakteru przez to, że wie o niej pewne ograniczone grono osób zobowiązanych do dyskrecji (np. pracownicy przedsiębiorstwa). Pozostanie określonych informacji tajemnicą przedsiębiorstwa wymaga, aby przedsiębiorca podjął działania zmierzające do wyeliminowania możliwości ich dotarcia do osób trzecich w normalnym toku zdarzeń, bez konieczności podejmowania szczególnych starań. Wśród tych działań wymienia się konieczność poinformowania pracownika o poufnym charakterze wiedzy, techniki, urządzenia. Nie oznacza to jednak, że osoby, które przypadkowo weszły w posiadanie danej informacji, są zwolnione z obowiązku zachowania tajemnicy. Tajemnicę przedsiębiorstwa należy przy tym odróżnić od specjalistycznej wiedzy, chociaż granica pomiędzy taką wiedzą dostępną określonemu kręgowi osób a tajemnicą jest nieostra.

W opinii Sądu Najwyższego w składzie rozpoznającym przedmiotową sprawę, informacje zawarte w pracy konkursowej przygotowanej przez interwenienta ubocznego niewątpliwie mogą być uznane za tajemnicę

przedsiębiorstwa. Sądy obu instancji wskazały bowiem, że na sporne informacje składają się opracowane przez wykonawcę na potrzeby zamówienia elementy takie jak np. opis funkcjonalny systemu, opis techniczny, zastosowana metodologia, zawierające „know-how” wykonawcy, jak i wykaz sprzętu i licencji zastosowanych do budowy systemu w ramach oferowanego rozwiązania oraz sposób kalkulacji ceny oferty, uwzględniający szczegółowe elementy kosztowe. Charakter tych informacji niewątpliwie wpisuje się w przedstawiony wyżej sposób rozumienia tajemnicy przedsiębiorstwa.

Sąd Najwyższy przyjmuje również, że do zastrzeżenia poufności doszło w sposób prawidłowy. Wynika to nie tylko z takiego zastrzeżenia zawartego w art. 15 umowy z dnia 23 października 2009 r., zawartej pomiędzy Skarbem Państwa – Ministerstwem [...] a Konsorcjum Spółek: P. Sp. z o.o., ale także z wcześniejszego oświadczenia złożonego przez interwenienta ubocznego razem z pracą konkursową (k. 95 akt sprawy), w którym stwierdzono, że „informacje zawarte w niniejszej pracy konkursowej (...) stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji”. Oznacza to, że wbrew stanowisku zaprezentowanemu w ocenianej skardze kasacyjnej nie doszło w sprawie do naruszenia art. 8 ust. 3 ustawy o zamówieniach publicznych z dnia 29 stycznia 2004 r. ze względu na niezastrzeżenie poufności już w terminie składania ofert lub wniosków, chociaż uwagę tę należy potraktować jako zawartą na marginesie sprawy ze względu na niepowołanie art. 8 ust. 3 ustawy o zamówieniach publicznych w podstawach skargi kasacyjnej, a jedynie wzmiankowanie owego zarzutu w uzasadnieniu skargi.

Również za oczywiście bezpodstawny należy uznać zarzut naruszenia art. 17 w związku z art. 41 ust. 1 pkt 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych przez jego błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, iż przeniesienie całości autorskich praw majątkowych do pracy konkursowej nie powoduje przeniesienia na nabywcę praw do korzystania i rozporządzania (w szczególności prawa do swobodnego udostępniania osobom trzecim) elementami pracy konkursowej stanowiącymi uprzednio tajemnicę przedsiębiorstwa zbywcy (pierwotnego twórcy).

Zgodnie z ustaleniami Sądu drugiej instancji bez znaczenia dla istoty sprawy pozostaje okoliczność, czy elementy pracy konkursowej mogą być przedmiotem autorskich praw majątkowych. Kluczowe bowiem jest to, że elementy tej pracy stanowią - jak wyjaśniono powyżej - tajemnicę przedsiębiorstwa wykonawcy i zostały wobec nich podjęte niezbędne działania w celu ich nieujawnienia. Przesłanki te są wystarczające dla oceny zasadności odmowy ich udostępnienia powodowej spółce. Zdaniem Sądu Okręgowego, zarzut naruszenia art. 17 w zw. z art. 41 ust. 1 pkt 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych nie zasługuje na uwzględnienie. Okoliczność, któremu podmiotowi przysługuje prawo do dysponowania pracą konkursową pozostaje bez wpływu na fakt, iż elementy tej pracy podlegają szczególnej ochronie na podstawie przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych, ograniczającej możliwość ich udostępnienia.

Sąd Najwyższy częściowo przychylił się do tej oceny, również uznając objęcie spornych informacji art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej za wystarczające do uznania ich za informacje chronione bez względu na to, komu przysługują ostatecznie majątkowe prawa autorskie do pracy konkursowej. Pozwany Minister musi respektować zasady wynikające z art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, w tym obowiązek respektowania tajemnicy przedsiębiorstwa. Te obowiązki są niezależne od nabycia bądź nienabycia praw autorskich do pracy konkursowej. Dlatego też utożsamianie przeniesienia przez interwenienta na pozwanego majątkowych praw autorskich z jednoczesnym przeniesieniem na pozwanego prawa do swobodnego dysponowania i rozporządzania tajemnicą przedsiębiorstwa należy uznać za błędne.

Jednak niezależnie od tego stwierdzenia, Sąd Najwyższy wyraża pogląd, że przedmiotem umowy zawartej przez Ministra z dnia 23 października 2009 r. z wykonawcą, jak wynika z ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, które Sąd Okręgowy w pełni podzielił i przyjął za własne, było opracowanie produktów niezbędnych do realizacji Programu e-Podatki, opartych jedynie na założeniach pracy konkursowej. Jak stanowi preambuła do umowy, zamawiający oczekuje od wykonawcy otrzymania produktów oraz usług niezbędnych dla realizacji programu e-Podatki, zgodnie z Koncepcją stanowiącą załącznik F do umowy. Natomiast z opisu załączników zawartego w art. 20 ust. 10 umowy wynika, że Koncepcja

oznacza pracę konkursową. Wynika z tego, że tzw. produkty będące przedmiotem umowy mają zostać dopiero wykonane na bazie pracy konkursowej, ale z pewnością nie są z nią tożsame. Zgodnie z art. 8 ust. 2 przedmiotowej umowy w ramach każdego etapu, z chwilą odbioru przez zamawiającego produktów stanowiących przedmiot niniejszej umowy, wykonawca przenosi na zamawiającego bezwarunkowo i na wyłączność, na polach eksploatacji określonych w pkt 8.3, w ramach wynagrodzenia, o którym mowa w artykule 10, całość przysługujących wykonawcy autorskich praw majątkowych do produktów stanowiących przedmiot niniejszej umowy w ramach etapu. Oznacza to, że Minister [...] nie nabył na podstawie umowy praw autorskich do pracy konkursowej w całości, lecz jedynie do produktów określonych w umowie. Dlatego zastrzeżenie zawarte w art. 15 ust. 3 umowy, zgodnie z którym każda ze stron będzie chronić informacje poufne drugiej strony przed nieupoważnionym ujawnieniem, jest skuteczne i niezależne od klauzuli przenoszącej prawa autorskie do produktów opracowanych na podstawie pracy konkursowej. Zresztą art. 15 ust. 1 pkt f umowy wprost stanowi, że definicja poufności nie odnosi się do „informacji zawartych w produktach odebranych przez zamawiającego, chyba że zamawiający określi je jako poufne”. Na tej właśnie podstawie pozwany, realizując zapisy ustawy o dostępie do informacji publicznej, udostępnił zresztą stronie powodowej treść samej umowy, która została zawarta z wykonawcą (k.25), a także rezultat tej umowy, tj. dokument *Koncepcja Transformacji Polskiej Administracji Podatkowej - Raport Podsumowujący* (k. 103).

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy na mocy art. 398¹⁴ k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 w związku z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz § 13 ust. 4 w związku z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

